

Arrest

nr. 239 918 van 21 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. LYS
Regentschapsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN .

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. GYSELEN *loco* advocaat G. LYS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 30 mei 2019 België binnen met zijn paspoort en verzoekt op 12 juni 2019 om internationale bescherming. Op 20 april 2020 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 22 april 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van El Salvador. U bent geboren op 21 april 1996 in San Salvador. Tot u vier jaar oud was, woonde u in Alta Vista, Ilopango. Hierna verhuisde u samen met uw gezin naar San Felipe, Ilopango. Daar woonden jullie ongeveer twee jaar, waarna jullie terug gingen naar Alta Vista. In 2008 verhuisde u naar Bosques de la Paz, omdat het heel gevaarlijk werd in Alta Vista. De bendes, met name de 18, namen de controle over de hele stad, de hele kolonie. U woonde daar op twee verschillende adressen, tot aan uw vertrek uit El Salvador.

Ook in Bosques de la Paz, had u schrik van de bendeleden. Wanneer u 's avonds terug kwam van uw studie, hingen er bijvoorbeeld bendeleden rond aan de hoofdstraat. Toen u daar nog niet zo lang woonde, werd u zo één keer gevraagd om een dollar te betalen om door te mogen lopen.

Eind 2017 kwam uw moeder, R. E. C. F. (...) naar België omwille van bedreigingen die zij ontving van bendeleden. Deze bedreigingen waren gerelateerd aan haar job als leerkracht.

In september 2018 kwam ook uw broer, A. A. G. C. (...) naar België. Ook hij verliet El Salvador omwille van bedreigingen door bendeleden. Hij volgde Engelse lessen in een commercieel centrum in Soyapango, genaamd Plaza Mundo. Toen hij daar buiten kwam, zag hij dat enkele bendeleden hem aan het volgen waren. Hij belde jullie vader op, die hem dan kwam ophalen. Daarna kwamen de bendeleden ook nog eens langs naar jullie huis, en vroegen ze of lerares R. (...) daar woonde. Beide voorvallen zouden in juli 2018 gebeurd zijn.

In deze periode studeerde u aan de universiteit. Buiten enkele overvallen met een geweer en enkele gestolen gsm's, maakte u toen geen persoonlijke problemen mee.

In december 2018 was u op de bus naar huis, na een bezoekje aan uw vriendin. Zij woonde ver van u, waardoor u met de bus verschillende plaatsen moest passeren die onder de controle van een andere bende (dan degene die uw kolonie controleerde) stonden. Een jonge gast stapte op. Hij zag eruit als een bendelid en kwam nerveus over. Op een bepaald moment stak hij zijn hand in zijn rugzak en zag u dat hij een wapen bij zich had. U bent toen onmiddellijk opgestaan, en afgestapt bij de volgende halte. Hierna ging u via het commercieel centrum en een uber-taxi zo snel mogelijk naar huis.

In 2018 werd u ook twee keer overvallen met een pistool. Hierbij werd u echter niet persoonlijk bedreigd, maar was de overal gericht op alle personen die op dat moment samen met u op de bus zaten. U werd toen net als elke andere passagier bedreigd en beroofd van uw waardevolle spullen. Hierna maakte u nogmaals een gelijkaardig incident mee, aan de halte van het ziekenhuis Ilamatepeque. Ditmaal werd uw gsm gestolen.

De laatste jaren nam uw schrik voor de bendeleden toe, omwille van verschillende problemen die u ondervond toen u 's avonds onderweg was naar huis van uw studie.

In november 2018 was u samen met een vriendin van de universiteit onderweg naar huis. Zij woonde in Santa Lucia, een regio die onder de controle staat van een andere bende dan degene die uw regio controleert. U stapte een halte vroeger af, zodat u niet in het terrein van deze bende kwam. U moest toen via de ingang van Collegio Josef uw kolonie binnen. Deze doorgang zou donker zijn, en daarom een gevaarlijke plek om overvallen te worden. Toen u daar liep, merkte u een wagen op die op vijf meter van u tot stilstand kwam. Toen u hem voorbij stapte, startte de wagen opnieuw. Hij parkeerde zich toen naast u en doofde zijn lichten. U kreeg toen erg veel schrik en stapte heel snel weg.

In januari 2019 werden u persoonlijke zaken gevraagd door een bendelid van de 18 terwijl u in de bus zat. Deze persoon kwam naast u zitten en begon u te vragen waar u naartoe ging, hoe u heette, of u studeerde, waar u studeerde, of u christelijk was en dergelijke. U probeerde uw antwoorden zodanig te formuleren dat u geen problemen met hem zou krijgen (bv. door wel te zeggen dat u christelijk was, hoewel u persoonlijk niet geloofde). Het bendelid vertelde u dat hij de bussen controleerde zodat er geen mensen zouden opzitten van een andere bende. Toen u aankwam bij de halte van Bosques de la Paz, verifieerde het bendelid of het daar ook de 18 was die de controle had, en liet hij u gewoon uitstappen.

In maart 2019 had u een tweede maal de indruk dat u werd achtervolgd door een wagen met gedoofde lichten, toen u terugkeerde van de universiteit. Dit gebeurde op een tiental straten verwijderd van uw

woonplaats. Het voertuig had donkere ramen, maar het was wel een ander voertuig de eerste keer. Op een donkere plaats deed de bestuurder het raam omlaag en sprak hij u aan. Hij zei dat u in de wagen moest stappen. U begon sneller te stappen, werd achtervolgd door de wagen, en kon hem uiteindelijk afschudden door u te verstoppen. Toen u dacht dat de wagen weg was, zette u uw weg naar huis verder. Eenmaal thuisgekomen, zag u echter dat de wagen vlakbij uw woonplaats geparkeerd stond.

Toen u half april onderweg was naar de universiteit, zag u onderweg in het park een persoon die eruit zag als een bendelid en die u bleef observeren. Dit herhaalde zich die hele week en de week erop, tot u besloot niet meer naar de universiteit te gaan.

Omwille van deze incidenten stopte u eind april met uw studies, hoewel u normaal gezien pas in juni 2019 zou afstuderen.

U verbindt deze incidenten aan de redenen waarvoor uw moeder destijds het land had verlaten. Hierna zouden ze uw broer bedreigd hebben, en nadat ook hij naar België was gekomen, werd u door hen geviseerd volgens u.

U studeerde rechten en deed uw sociale uren (een soort stage) bij de rechtbank. U verklaart hierdoor geen problemen gehad te hebben in El Salvador. U denkt wel dat u hierdoor een doelwit zou kunnen zijn voor de bendes, omdat zij alles en iedereen die met rechtbanken te maken hebben als slecht beschouwen. In dit opzicht haalt u voorbeelden aan van andere studenten die problemen hadden met de bendes. Een student die ook rechten studeerde, werd bedreigd door bendeleden, en gezegd dat hij niet meer verder mocht studeren. Ook een studente was verdwenen van de universiteit waar u studeerde.

Nog haalt u aan dat u net als alle andere jongeren een doelwit zou zijn voor de bendes. Zij wantrouwen elke jonge persoon omdat ze denken dat zij een bendelid kunnen zijn en een bedreiging kunnen vormen voor hun territorium.

Omwille van bovenstaande redenen verliet u El Salvador op 28 mei 2019, samen met uw minderjarige broer A. J. G. C. (...). Op 29 mei 2019 kwam u aan in België. Op 12 juni 2019 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw diploma van deelname aan de opleiding 'curso de justicia penal Juvenil conenfoque de genero', drie foto's in verband met uw studies, een bewijs van uw vrijwilligerswerk in de rechtbank, een document over de sociale uren die u deed in het kader van uw studie, nieuwsberichten over de situatie in El Salvador.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van

Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdadigers betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde El Salvador te hebben verlaten omdat u meermaals benaderd werd door de bendeleden van de bende 18. U linkt deze benaderingen aan de reden waarom uw moeder en na haar ook uw broer El Salvador verlieten. Nog haalt u aan dat u als rechtenstudent of als jongeman extra risico loopt om het doelwit te worden van bendeleden in El Salvador (CGVS, p. 15-17).

Vooreerst moet hier aangegeven worden dat het feit dat uw moeder en broer in het verleden een internationale beschermingsstatus werden toegekend, op zich geen reden is om ook in uw hoofde te kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat het profiel van uw moeder als leerkracht, en uw eigen profiel als rechtenstudent en jongeman, op zich niet volstaan om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze

vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Ten eerste moet hieromtrent opgemerkt worden dat u er niet in slaagt om aannemelijk te maken dat uw problemen verbonden zouden zijn met de redenen waarom uw moeder het land verlaten zou hebben.

Zo valt vooreerst op dat ook uw broer volgens uw verklaringen vertrok omwille van bedreigingen gerelateerd aan de problemen van uw moeder (CGVS, p. 13). Indien hij hierdoor bedreigd werd, wil dat zeggen dat ook haar familieleden gevaar liepen omwille van haar problemen en hierdoor dus ook in uw hoofde toen reeds een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet bestaan hebben. Desondanks verklaarde u toen zelf nog geen incidenten te hebben meegemaakt (CGVS, p. 13) en bleef u zelf na zijn vertrek nog in El Salvador (CGVS, p. 13). Gevraagd om welke reden u toen niet mee kwam, indien u zich toen al bewust was van het gevaar dat uw familie en dus ook u zouden gelopen hebben omwille van de problemen die uw moeder daar had, stelt u dat u uw droom wilde afmaken en eerst wilde afstuderen als advocaat (CGVS, p. 13). Een dergelijke houding kan echter niet in overeenstemming gebracht worden met of getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk uw land zou verlaten en een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u dit niet deed, doet in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering over het verband tussen uw moeders en uw broers problemen en die van u zelf.

Dezelfde redenering kan gemaakt worden bij het feit dat uw vader momenteel nog in Ilopango verblijft (CGVS, p. 11). Indien niet enkel uw moeder, maar ook haar familieleden door de bendeleden gevisieerd zouden worden, kan aangenomen dat ook de vader van haar kinderen vroeg of laat hun doelwit zou kunnen worden. Nochtans zou uw vader sinds de problemen die uw moeder kreeg, enkel éénmalig bedreigd zijn vlakbij zijn werk in 2018 (CGVS, p. 11). Het ging echter over een poging tot een overval door een veertienjarig kind, van wie uw vader wel vermoedt dat hij een bendelid was, maar hier geen enkele concrete indicaties over heeft (CGVS, p. 11). U geeft bovendien zelf aan dat u niet denkt dat er een verband is tussen dit incident en de problemen die uw moeder had in El Salvador (CGVS, p. 11). Ook zo maakt u dus niet aannemelijk dat de bendeleden die uw moeder bedreigden ook de rest van haar familie zouden viseren. Verder verklaart u wel nog steeds in contact te staan met uw vader, maar zou u hem niet vragen naar eventuele problemen omdat uw vader last zou hebben van zijn bloeddruk en u ervan uitgaat dat hij het zelf wel zou vertellen indien er iets zou zijn (CGVS, p. 12). Dit gebrek aan actieve interesse in het lot van uw vader staat haaks op het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. Dat hij een hoge bloeddruk heeft of dit zelf maar moet vertellen, kan dit niet uitklaren. Ook door bovenstaande elementen wordt de geloofwaardigheid van uw bewering dat de hele familie gevisieerd zou worden ondermijnd.

Ook het feit dat u ondanks uw verklaarde vrees nog elke dag over en weer ging van uw huis naar de universiteit, doet wenkbrauwen fronsen. Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat de incidenten die u meemaakte zich ook grotendeels tijdens deze trajecten afspeelden (CGVS, p. 15-17), en dat er steeds bendeleden rondhingen en u lastig vielen wanneer u 's avonds terug kwam van de universiteit (CGVS, p. 9). Wanneer u gevraagd werd om welke reden u in deze omstandigheden dan toch nog steeds terug ging naar huis en niet opteerde om in de buurt van de universiteit te verblijven, stelt u dat het de universiteit niet ver genoeg van uw huis lag om daar een onderkomen te zoeken, dat u dan nog een kamer had moeten betalen en dat u daar niet zoveel vrienden had (CGVS, p. 13-14). Indien u echter een gegronde vrees op vervolging koesterde of een reëel risico op ernstige schade liep, kan verwacht worden dat u er ook in El Salvador alles aan zou gedaan hebben om het gevaar dat u daar liep te verminderen. De redenen die u opgeeft om dit niet te doen, kunnen dan ook niet als afdoende gezien worden om dit te verschonen. Op die manier wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U geeft nog aan dat er ook in San Salvador, waar u studeerde, veel bendes aanwezig zijn (CGVS, p. 13-14), wat evenwel niet volstaat om uit te klaren waarom u niet meer moeite deed om de personen met wie uw familie problemen zou hebben te ontlopen, gezien dit andere bendeleden betreft. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw aangetast.

Omtrent het eerste incident dat u meemaakte na het vertrek van uw broer, namelijk de achtervolging in november 2018, moet ten eerste opgemerkt worden dat u niet concreet aannemelijk maakt dat deze wagen het op u gemunt zou hebben. U beschrijft immers enkel dat een auto in uw buurt tot stilstand kwam en weer verder reed (CGVS, p. 18), wat niet volstaat om aan te nemen dat de inzittenden u viseerden. Bovendien kan u niet aangeven om welke reden u toen achtervolgd zou worden (CGVS,

p. 18). U veronderstelt dat dit te maken had met de bedreiging van uw moeder, waardoor volgens u later ook uw broer bedreigd werd, maar kan hierover geen enkele concrete indicatie geven (CGVS, p. 18). U stelt hierover enkel benedeleden volgens u zo handelen, waarmee u zich opnieuw beperkt tot een blote bewering, die u geenszins kan staven (CGVS, p. 18). Er kan dan ook niet zomaar aangenomen worden dat dit incident daadwerkelijk verbonden was aan de problemen van uw moeder en u niet eerder bij toeval of op basis van andere motieven (zoals financiële of gemeenrechtelijke) toen geïncideerd werd. Daarnaast blijkt dat er, naast het geven dat de auto tot stilstand kwam en later traag verder reed, niets gebeurde en dat u uiteindelijk zonder verdere problemen thuis geraakte (CGVS, p. 15-17). Indien de benedeleden het toen echt op u persoonlijk gemunt hadden, en zij u daadwerkelijk iets wilden aandoen, is het niet aannemelijk dat ze u toen gewoon lieten gaan (CGVS, p. 18). Dat u toen zonder verdere problemen thuis geraakte, maakt verder dat dit feit geenszins zwaarwichtig genoeg is om aanleiding te geven tot een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Verder vermeldde u een incident waarbij u verschillende vragen gesteld werden door een bendelid op de bus (CGVS, p. 15-17). U denkt dat dit bendelid toen informatie verzamelde over u om door te geven aan de benedeleden uit uw wijk (CGVS, p. 19). Ook hier blijkt echter dat u zich louter baseert op vermoedens, zonder concreet te kunnen aantonen dat dit niet gewoon ging om een routine ondervraging om te weten of u uit het gebied kwam van een rivaliserende bende (CGVS, p. 20). Daarom kan u ook hier niet aannemelijk maken dat u toen effectief persoonlijk geïncideerd werd. Het is daarnaast ook niet plausibel dat de benedeleden uit uw eigen wijk op deze manier aan dergelijke informatie zouden moeten geraken (CGVS, p. 18). U zei bovendien voordien ook zelf dat de benedeleden op de hoogte waren van de routines en dergelijke van iedereen in de wijk (CGVS, p. 7). Hierop gewezen, stelt u dat ze dergelijke zaken misschien wel wisten maar misschien niet op de hoogte waren over wat u studeerde (CGVS, p. 19), wat een zuiver hypothetische uitspraak is. Bovendien verklaarde u dat u wel eens openlijk verteld zou hebben over uw studies aan vrienden die close waren met benedeleden (CGVS, p. 21-22), waardoor ook hieruit afgeleid kan worden dat zij dergelijke informatie al zouden hebben en niet via die persoon op de bus nog moesten te weten komen. Wat er ook van zij, ook hier blijkt dat u na deze ondervraging gewoon af kon stappen aan uw bushalte en geen verdere problemen meer ondervond (CGVS, p. 15-19). Omwille van bovenstaande elementen kan dus besloten worden dat ook dit feit geenszins zwaarwichtig genoeg is om aanleiding te geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade.

In maart 2019 zou u een tweede keer achtervolgd zijn door een wagen (CGVS, p. 15-17, 20). U verklaart dat u denkt dat ze u toen wilden vermoorden (CGVS, p. 20). U maakt dit echter niet concreet aannemelijk, gezien uit uw beschrijving van de gebeurtenis enkel blijkt dat u gevraagd werd in de wagen te stappen (CGVS, p. 20). Met welk doel dit was, kan hieruit niet afgeleid worden. U maakt niet aannemelijk dat de inzittende(n) van de wagen kwaad met u in de zin hadden, te meer omdat u ook deze keer gewoon kon ontkomen. Ook dat kan u niet uitklaren (CGVS, p. 20). Ook hier kan daarom niet afgeleid worden dat u toen effectief persoonlijk geïncideerd werd en de benedeleden er daadwerkelijk op gebrand waren u iets aan te doen. Ook nadat u na deze achtervolging thuis raakte, blijkt er verder niets gebeurd te zijn, hoewel u verklaarde dat de wagen die u toen achtervolgde bij uw thuiskomst in de nabijheid van uw huis bleek te staan (CGVS, p. 15-17). U spreekt in dit verband over een akkoord dat de benedeleden gesloten zouden hebben met een comité in uw wijk, waarin werd afgesproken dat ze niet te veel mochten moorden in de wijk zelf (CGVS, p. 22). Hierdoor denkt u dat ze u wilden meenemen, zodat ze u ergens anders konden vermoorden (CGVS, p. 22). Indien dit zo zou zijn, kan aangenomen worden dat zij wel op een andere gelegenheid zouden toegeslagen hebben, maar ook dit blijkt niet zo uit uw verklaringen (CGVS, p. 15-17, 22). Nogmaals moet daarom gesteld worden dat ook dit incident niet als zwaarwichtig genoeg gezien kan worden om in uw hoofde te kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Nog vermeldt u een incident waarbij u in april 2019 in de geobserveerd werd door een bendelid op weg naar de universiteit (CGVS, p. 15-17). Ook hier gaat u ervan uit dat u persoonlijk geïncideerd werd en dat ze toen in de gaten hielden om het ideale moment te vinden op uw routine om u te kunnen ontvoeren (CGVS, p. 20). Opnieuw moet hier opgemerkt worden dat u geen enkele concrete indicaties kan geven die aantonen dat deze persoon het toen persoonlijk op u gemunt had (CGVS, p. 15-17, 20). Daarnaast is het weinig geloofwaardig dat ze u twee weken zouden observeren om u te ontvoeren maar op geen enkel moment tot actie zouden overgaan (CGVS, p. 15-17). Hierover stelt u dat u dergelijke werkwijzen ook zag terug komen in de zaken die u bestudeerde op de universiteit (CGVS, p. 20). Ook hier beperkt u zich echter tot een blote bewering die u geenszins kan staven (CGVS, p. 20). U verklaart verder dat ze misschien nooit echt iets deden omdat het toen steeds overdag was en er veel mensen op straat waren (CGVS, p. 20). U stelde echter verder dat ze wisten waar u woonde en dat de bende ook in uw regio

veel mensen doodde (CGVS, p. 20, 9). Dat ze u dan zouden moeten observeren op weg naar de universiteit, maar verder nooit echt aanvielen, getuigt niet van het feit dat u persoonlijk door hen geïdoleerd zou worden. Wat er ook van zij, bekeken worden door een bendelid is niet voldoende zwaarwichtig om aanleiding te geven tot een gegronde vrees op vervolging of een risico op het lopen van ernstige schade.

Dezelfde redenering kan gemaakt worden omtrent het incident op de bus in 2018, waarbij u uitstapte uit angst voor een bendelid dat toen opgestapt was en gewapend bleek te zijn (CGVS, p. 15-17). Ook hier kwam u uiteindelijk niet in de problemen, en kan u ook niet aantonen dat dit bendelid het toen effectief op u gemunt had (CGVS, p. 20-21). Hoewel het CGVS zeker kan begrijpen dat u toen angstig werd en de bus zo snel mogelijk verliet, kan ook hier niet gesproken worden van een incident dat dermate zwaarwichtig zou zijn dat het in uw hoofde zou kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Uit bovenstaande motivering kan dus niet afgeleid worden dat u daadwerkelijk persoonlijk geïdoleerd werd bij de feiten die u meemaakte in El Salvador. Gevraagd om welke reden u er dan wel van overtuigd bent dat deze incidenten met elkaar verbonden zouden zijn, stelt u dat u denkt dat deze feiten allemaal het doel zouden gehad hebben om uw routine te bestuderen om uw ontvoering te kunnen plannen (CGVS, p. 19). Indien de bendeleden echter zo overtuigd waren u te ontvoeren of u iets aan te doen, blijft het volstrekt onaannemelijk dat zij dit nooit gedaan zouden hebben. Dat u nooit daadwerkelijk iets overkwam sinds het moment dat uw moeder omwille van hen het land verliet eind 2017, of zelfs nadat uw broer het land verliet in 2018, tot aan uw eigen vertrek in 2019 (zie boven), relateert de ernst van uw vrees in ernstige mate.

Wat betreft de overvallen waarvan u het slachtoffer werd, moet enerzijds opgemerkt worden dat hieruit niet blijkt dat u persoonlijk geïdoleerd werd. Anderzijds zijn zulke incidentele feiten van gemeenrecht onvoldoende ernstig om beschouwd te worden als daden van vervolging of als ernstige schade.

Verder haalt u aan dat u vreest geïdoleerd te worden in El Salvador op basis van uw rechtenstudies (CGVS, p. 15-17). Nochtans verklaart u ook hierdoor nooit effectieve problemen gehad te hebben in El Salvador (CGVS, p. 22). Het CGVS wil hier nogmaals benadrukken dat de loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze elementen moeten door u immers –in concreto worden aangetoond. U blijft hier echter in gebreke, gezien u zich hieromtrent enkel baseert op een louter hypothetische vrees die niet kan staven met concrete indicaties. U geeft wel het voorbeeld van een andere student die uiteindelijk stopte met studeren nadat hij bedreigingen ontving (CGVS, p. 21). Dat een andere student reeds bedreigingen ontving, is echter niet voldoende om aan te nemen dat u in de toekomst hetzelfde zou overkomen. Bovendien blijkt dat deze student afkomstig was uit een andere regio (CGVS, p. 21), waardoor dit incident nog minder verbonden kan worden aan een persoonlijke vrees of reëel risico in uw hoofde. Hetzelfde kan gezegd worden over de studente die volgens uw verklaringen verdween is (CGVS, p. 21). Hier blijkt u zelfs niet te weten om welke reden zij verdween (CGVS, p. 21), waardoor hier nog minder reden is om aan te nemen dat dit incident kan wijzen op een persoonlijke vrees in uw hoofde, of dat wat betreft om gelijkaardige redenen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou bestaan.

Ook over het feit dat u aanhaalt dat de bendes u misschien zouden kunnen zien als spion van een andere bende moet aangehaald worden dat u zich hier opnieuw beperkt tot een louter hypothetische bewering, en dient u geen concrete elementen aan die erop kunnen wijzen dat u hier in persoon het slachtoffer van zou kunnen worden. Ook dit element kan daarom niet als afdoende gezien worden om in uw hoofde te kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u geen vrees voor vervolging noch een risico op ernstige schade aannemelijk hebt gemaakt.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een

bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u voorlegt, kunnen de beoordeling van het CGVS niet wijzigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart en geboorteakte kunnen enkel uw verklaringen over uw identiteit, herkomst, geboorte en reiskomst ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De documenten in verband met uw studie, kunnen enkel uw verklaringen over deze studie ondersteunen. Ook dit wordt niet betwijfeld door het CGVS. De nieuwsberichten die u voorlegt, spreken zich uit over de algemene situatie in uw land en regio, met betrekking tot moorden en verdwijningen, waarbij volgens sommige deze artikels vooral jongeren geïsoleerd worden. Andere artikels verhalen dan weer over slachtoffers onder de rechtenstudenten. Ook hier moet echter benadrukt worden dat deze artikels gaan over feiten die anderen ten beurt vielen in uw regio, en dat zij geenszins kunnen aantonen dat u het risico loopt persoonlijk het slachtoffer te worden van deze situatie. Hierdoor kunnen ook deze artikels niet afdoende zijn om te leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in uw hoofde. Hierboven werd ook reeds aangegeven om welke redenen het feit dat andere rechtenstudenten geïsoleerd werden hiervoor niet afdoende kan zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van het principe van familie-eenheid, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, § 2, 48/5, 48/6, 55/3/1, § 2, 2°, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, en van het “*beginsel van de gezinseenheid*”.

Na een korte oplijsting van de redenen waarom hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, wijst verzoeker op artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU, op het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 4 oktober 2018 in de zaak C-652/16, op de ‘Gids en richtlijnen over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus’ van UNHCR van december 2011 en op de arresten nrs. X en X van respectievelijk 12 november 2018 en 30 april 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over het beginsel van familie-eenheid. Vervolgens betoogt verzoeker als volgt:

“Het is duidelijk dat verzoeker aan de voorwaarden van deze rechtspraak voldoet.

Gezien de leeftijd van de verzoeker, zijn status als rechtenstudent op het moment van zijn vertrek en het ontbreken van zijn eigen bestaansmiddelen, is hij materieel en financieel afhankelijk van de hulp van zijn als vluchteling erkende moeder.

Het is ook belangrijk op te merken dat de verzoeker vóór het vertrek van zijn moeder uit El Salvador afhankelijk van haar was.

De financiële situatie van de verzoeker werd ten minste aanzienlijk verslechterd na het vertrek van zijn moeder en haar financiële steun is nu essentieel.

Sinds het vertrek van zijn moeder uit El Salvador is de familie eenheid van de verzoeker duidelijk verbroken.

Voor zijn twee broers, A. A. (...) en A. J. (...) (Stuk 3, en verklaring Dvz 03.09.2019, p. 8), kon de familie eenheid worden hersteld door ze op hun beurt als vluchtelingen te erkennen.

Het behoorde tot de verwerende partij om de verzoeker ook de vluchtelingenstatus te geven.

Deze bestreden beslissing is dan in strijd met het beginsel van familie-eenheid dat wordt gesanctionnerd door de bepalingen van het middel.

De bestreden beslissing is dus onwettelijk.”

Vervolgens haalt verzoeker de motieven van de bestreden beslissing over het verband tussen zijn asielrelaas en de criteria van artikel 1 A van het Verdrag van Genève aan en stelt hij dat deze motieven niet kunnen worden aanvaard. Hij licht dit als volgt toe:

“7. Ten eerste erkent de tegenpartij zelf de politieke invloed en macht van de benden in El Salvador.

Het is dan ook onzin te oordelen dat de door verzoekster gestelde vervolgingen louter strafrechtelijk zijn.

De criminele invloed van deze benden heeft een zodanig niveau bereikt dat het karakter van politieke onderdrukking (in brede zin) van de burgers van het land onbetwistbaar is.

In die zin houdt de door de verzoeker aangevoerde vervolgingsgrond verband met de criteria van het Verdrag van Genève.

8. Ten tweede moest de de verwezrende partij veschouwen dat de verzoeker tot een specifieke sociale groep in de zin van de Conventie van Genève behoorde.

Hij maakt deel uit van een economisch en sociaal gediscrimineerde groep.

Bovendien werd hij als rechtenstudent het slachtoffer van deze groep als doelwit van de bendes.

De verzoeker voldoet dus de criteria van de Conventie van Genève.

9. Ten slotte erkent de wederpartij zelf dat de door verzoeker aangevoerde vervolgingsgronden verwijzen naar de asielgronden van zijn moeder.

Haar moeder en haar twee broers kregen de vluchtelingenstatus.

Het is dan ook onzin om te stellen dat het asielverhaal van verzoeker geen verband houdt met de criteria van het Verdrag van Genève.

De bestreden beslissing is dan in strijd met artikel 1 A van de Conventie van Genève.”

Ten slotte laat verzoeker over de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas nog het volgende gelden:

“De wederpartij stelt dat het asielverhaal van de verzoeker niet geloofwaardig zou zijn.

Nogmaals is dit onzin.

De verwerende partij erkent daarmee dat de verzoeker stelt dat de incidenten waarvan hij het slachtoffer was, verband houden met de problemen van zijn moeder.

De verwerende partij erkende de twee broers van de verzoeker en zijn moeder als vluchteling.

Deze beoordeelde dan hun verklaringen geloofwaardig.

Het is dan ook niet logisch om de verklaringen van verzoekers familie niet in twijfel te trekken en de realiteit van verzoeksters beweringen te betwisten.

Hoewel ze veel van de elementen als familie samenleefden, is het daarom niet logisch om tegelijkertijd de verklaringen van de familieleden van de verzoeker aanvarden en niet in twijfel te trekken, en de waarheid van zijn beweringen te betwisten.

De bestreden beslissing is dan in strijd met de bepalingen van het middel.”

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een fotokopie van de ten aanzien van verzoekers minderjarige broer genomen beslissing van de adjunct-commissaris-generaal van 20 april 2020 tot erkenning van de vluchtelingenstatus (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met (i) een fotokopie van een verklaring van zijn vader, met vertaling naar het Nederlands, en met (ii) een fotokopie van de identiteitskaart van zijn vader neer. Tevens legt verzoeker een document neer met daarop de naam en het rijksregisternummer van zijn in België verblijvende oom.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. X). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/5 en 55/3/1, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

2.3.2.2. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (cf. RvS 30 september 2008, nr. X; RvS 12 maart 2008, nr. X).

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij geen vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt, nu (i) het feit dat zijn moeder en broer in het verleden een internationale beschermingsstatus werden toegekend, op zich geen reden is om ook in zijn hoofde te kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, (ii) het profiel van zijn moeder als leerkracht en zijn eigen profiel als rechtenstudent en jongeman, op zich niet volstaan om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen, (iii) hij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat zijn problemen verbonden zouden zijn met de redenen waarom zijn moeder het land verlaten zou hebben, (iv) niet blijkt dat hij daadwerkelijk persoonlijk geïmponeerd werd bij de feiten die hij meemaakte in El Salvador, (v) uit de informatie niet blijkt dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade, en (vi) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, El Salvador, verlaten te hebben uit vrees voor de leden van de bende 18, die hem meermaals benaderd hebben. Hij linkt deze benaderingen aan de reden waarom ook zijn moeder en zijn broer, die inmiddels al internationale bescherming hebben gekregen in België, eerder al El Salvador hadden verlaten. Tevens haalt hij aan dat hij als rechtenstudent of als jongeman een extra risico loopt om het doelwit te worden van bendes in El Salvador.

Daargelaten de vraag of de redenen waarom verzoeker bij terugkeer naar El Salvador vervolging vreest verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève en dus verband houden met verzoekers politieke overtuiging of behoren tot een bepaalde sociale groep, stelt de Raad vast dat verzoeker niet in concreto aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk persoonlijk gevisieerd werd bij de feiten die hij in El Salvador meemaakte en dat deze feiten bovendien onvoldoende zwaarwichtig zijn om aanleiding te kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging of tot het lopen van een reëel risico op ernstige schade. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Omtrent het eerste incident dat u meemaakte na het vertrek van uw broer, namelijk de achtervolging in november 2018, moet ten eerste opgemerkt worden dat u niet concreet aannemelijk maakt dat deze wagen het op u gemunt zou hebben. U beschrijft immers enkel dat een auto in uw buurt tot stilstand kwam en weer verder reed (CGVS, p. 18), wat niet volstaat om aan te nemen dat de inzittenden u viseerden. Bovendien kan u niet aangeven om welke reden u toen achtervolgd zou worden (CGVS, p. 18). U veronderstelt dat dit te maken had met de bedreiging van uw moeder, waardoor volgens u later ook uw broer bedreigd werd, maar kan hierover geen enkele concrete indicatie geven (CGVS, p. 18). U stelt hierover enkel benedeleden volgens u zo handelen, waarmee u zich opnieuw beperkt tot een blote bewering, die u geenszins kan staven (CGVS, p. 18). Er kan dan ook niet zomaar aangenomen worden dat dit incident daadwerkelijk verbonden was aan de problemen van uw moeder en u niet eerder bij toeval of op basis van andere motieven (zoals financiële of gemeenrechtelijke) toen gevisieerd werd. Daarnaast blijkt dat er, naast het geven dat de auto tot stilstand kwam en later traag verder reed, niets gebeurde en dat u uiteindelijk zonder verdere problemen thuis geraakte (CGVS, p. 15-17). Indien de benedeleden het toen echt op u persoonlijk gemunt hadden, en zij u daadwerkelijk iets wilden aandoen, is het niet aannemelijk dat ze u toen gewoon lieten gaan (CGVS, p. 18). Dat u toen zonder verdere problemen thuis geraakte, maakt verder dat dit feit geenszins zwaarwichtig genoeg is om aanleiding te geven tot een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Verder vermeldde u een incident waarbij u verschillende vragen gesteld werden door een bendelid op de bus (CGVS, p. 15-17). U denkt dat dit bendelid toen informatie verzamelde over u om door te geven aan de benedeleden uit uw wijk (CGVS, p. 19). Ook hier blijkt echter dat u zich louter baseert op vermoedens, zonder concreet te kunnen aantonen dat dit niet gewoon ging om een routine ondervraging om te weten of u uit het gebied kwam van een rivaliserende bende (CGVS, p. 20). Daarom kan u ook hier niet aannemelijk maken dat u toen effectief persoonlijk gevisieerd werd. Het is daarnaast ook niet plausibel dat de benedeleden uit uw eigen wijk op deze manier aan dergelijke informatie zouden moeten geraken (CGVS, p. 18). U zei bovendien voordien ook zelf dat de benedeleden op de hoogte waren van de routines en dergelijke van iedereen in de wijk (CGVS, p. 7). Hierop gewezen, stelt u dat ze dergelijke zaken misschien wel wisten maar misschien niet op de hoogte waren over wat u studeerde (CGVS, p. 19), wat een zuiver hypothetische uitspraak is. Bovendien verklaarde u dat u wel eens openlijk verteld zou hebben over uw studies aan vrienden die close waren met benedeleden (CGVS, p. 21-22), waardoor ook hieruit afgeleid kan worden dat zij dergelijke informatie al zouden hebben en niet via die persoon op de bus nog moesten te weten komen. Wat er ook van zij, ook hier blijkt dat u na deze ondervraging gewoon af kon stappen aan uw bushalte en geen verdere problemen meer ondervond (CGVS, p. 15-19). Omwille van bovenstaande elementen kan dus besloten worden dat ook dit feit geenszins zwaarwichtig genoeg is om aanleiding te geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade.

In maart 2019 zou u een tweede keer achtervolgd zijn door een wagen (CGVS, p. 15-17, 20). U verklaart dat u denkt dat ze u toen wilden vermoorden (CGVS, p. 20). U maakt dit echter niet concreet aannemelijk, gezien uit uw beschrijving van de gebeurtenis enkel blijkt dat u gevraagd werd in de wagen te stappen (CGVS, p. 20). Met welk doel dit was, kan hieruit niet afgeleid worden. U maakt niet aannemelijk dat de inzittende(n) van de wagen kwaad met u in de zin hadden, te meer omdat u ook deze keer gewoon kon ontkomen. Ook dat kan u niet uitklaren (CGVS, p. 20). Ook hier kan daarom niet afgeleid worden dat u toen effectief persoonlijk gevisieerd werd en de benedeleden er daadwerkelijk op gebrand waren u iets aan te doen. Ook nadat u na deze achtervolging thuis raakte, blijkt er verder niets gebeurd te zijn, hoewel u verklaarde dat de wagen die u toen achtervolgde bij uw thuiskomst in de nabijheid van uw huis bleek te staan (CGVS, p. 15-17). U spreekt in dit verband over een akkoord dat de benedeleden gesloten zouden hebben met een comité in uw wijk, waarin werd afgesproken dat ze niet te veel mochten moorden in de wijk zelf (CGVS, p. 22). Hierdoor denkt u dat ze u wilden meenemen, zodat ze u ergens anders konden vermoorden (CGVS, p. 22). Indien dit zo zou zijn, kan aangenomen worden dat zij wel op een andere gelegenheid zouden toegeslagen hebben, maar ook dit blijkt niet zo uit uw verklaringen (CGVS, p. 15-17, 22). Nogmaals moet daarom gesteld worden dat ook dit incident niet als zwaarwichtig genoeg gezien kan worden om in uw hoofde te kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Nog vermeldt u een incident waarbij u in april 2019 in de geobserveerd werd door een bendelid op weg naar de universiteit (CGVS, p. 15-17). Ook hier gaat u ervan uit dat u persoonlijk gevisieerd werd en dat

ze toen in de gaten hielden om het ideale moment te vinden op uw routine om u te kunnen ontvoeren (CGVS, p. 20). Opnieuw moet hier opgemerkt worden dat u geen enkele concrete indicaties kan geven die aantonen dat deze persoon het toen persoonlijk op u gemunt had (CGVS, p. 15-17, 20). Daarnaast is het weinig geloofwaardig dat ze u twee weken zouden observeren om u te ontvoeren maar op geen enkel moment tot actie zouden overgaan (CGVS, p. 15-17). Hierover stelt u dat u dergelijke werkwijzen ook zag terug komen in de zaken die u bestudeerde op de universiteit (CGVS, p. 20). Ook hier beperkt u zich echter tot een blote bewering die u geenszins kan staven (CGVS, p. 20). U verklaart verder dat ze misschien nooit echt iets deden omdat het toen steeds overdag was en er veel mensen op straat waren (CGVS, p. 20). U stelde echter verder dat ze wisten waar u woonde en dat de bende ook in uw regio veel mensen doodde (CGVS, p. 20, 9). Dat ze u dan zouden moeten observeren op weg naar de universiteit, maar verder nooit echt aanvielen, getuigt niet van het feit dat u persoonlijk door hen geïdoleerd zou worden. Wat er ook van zij, bekeken worden door een bendelid is niet voldoende zwaarwichtig om aanleiding te geven tot een gegronde vrees op vervolging of een risico op het lopen van ernstige schade.

Dezelfde redenering kan gemaakt worden omtrent het incident op de bus in 2018, waarbij u uitstapte uit angst voor een bendelid dat toen opgestapt was en gewapend bleek te zijn (CGVS, p. 15-17). Ook hier kwam u uiteindelijk niet in de problemen, en kan u ook niet aantonen dat dit bendelid het toen effectief op u gemunt had (CGVS, p. 20-21). Hoewel het CGVS zeker kan begrijpen dat u toen angstig werd en de bus zo snel mogelijk verliet, kan ook hier niet gesproken worden van een incident dat dermate zwaarwichtig zou zijn dat het in uw hoofde zou kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Uit bovenstaande motivering kan dus niet afgeleid worden dat u daadwerkelijk persoonlijk geïdoleerd werd bij de feiten die u meemaakte in El Salvador. Gevraagd om welke reden u er dan wel van overtuigd bent dat deze incidenten met elkaar verbonden zouden zijn, stelt u dat u denkt dat deze feiten allemaal het doel zouden gehad hebben om uw routine te bestuderen om uw ontvoering te kunnen plannen (CGVS, p. 19). Indien de bendeleden echter zo overtuigd waren u te ontvoeren of u iets aan te doen, blijft het volstrekt onaannemelijk dat zij dit nooit gedaan zouden hebben. Dat u nooit daadwerkelijk iets overkwam sinds het moment dat uw moeder omwille van hen het land verliet eind 2017, of zelfs nadat uw broer het land verliet in 2018, tot aan uw eigen vertrek in 2019 (zie boven), relateert de ernst van uw vrees in ernstige mate.

Wat betreft de overvallen waarvan u het slachtoffer werd, moet enerzijds opgemerkt worden dat hieruit niet blijkt dat u persoonlijk geïdoleerd werd. Anderzijds zijn zulke incidentele feiten van gemeenrecht onvoldoende ernstig om beschouwd te worden als daden van vervolging of als ernstige schade.”

Verzoeker laat na deze motieven, die pertinent zijn, *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten. Hij acht het onzin dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig zou zijn en wijst erop dat de verklaringen van zijn moeder en broers, die als vluchteling erkend zijn, als geloofwaardig werden beoordeeld. Hieruit leidt hij af dat het niet logisch is dat de waarheid van zijn beweringen betwist wordt, temeer nu “ze veel van de elementen als familie samenleefden”. Hij gaat met dit betoog evenwel voorbij aan de volgende concrete motieven van de bestreden beslissing, die hij volledig ongemoeid laat:

“Ten eerste moet hieromtrent opgemerkt worden dat u er niet in slaagt om aannemelijk te maken dat uw problemen verbonden zouden zijn met de redenen waarom uw moeder het land verlaten zou hebben.

Zo valt vooreerst op dat ook uw broer volgens uw verklaringen vertrok omwille van bedreigingen gerelateerd aan de problemen van uw moeder (CGVS, p. 13). Indien hij hierdoor bedreigd werd, wil dat zeggen dat ook haar familieleden gevaar liepen omwille van haar problemen en hierdoor dus ook in uw hoofde toen reeds een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet bestaan hebben. Desondanks verklaarde u toen zelf nog geen incidenten te hebben meegemaakt (CGVS, p. 13) en bleef u zelf na zijn vertrek nog in El Salvador (CGVS, p. 13). Gevraagd om welke reden u toen niet mee kwam, indien u zich toen al bewust was van het gevaar dat uw familie en dus ook u zouden gelopen hebben omwille van de problemen die uw moeder daar had, stelt u dat u uw droom wilde afmaken en eerst wilde afstuderen als advocaat (CGVS, p. 13). Een dergelijke houding kan echter niet in overeenstemming gebracht worden met of getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk uw land zou verlaten en een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u dit niet deed, doet in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering over het verband tussen uw moeders en uw broers problemen en die van u zelf.

Dezelfde redenering kan gemaakt worden bij het feit dat uw vader momenteel nog in Ilopango verblijft (CGVS, p. 11). Indien niet enkel uw moeder, maar ook haar familieleden door de bendeleden geïdoleerd zouden worden, kan aangenomen dat ook de vader van haar kinderen vroeg of laat hun doelwit zou kunnen worden. Nochtans zou uw vader sinds de problemen die uw moeder kreeg, enkel éénmalig

bedreigd zijn vlakbij zijn werk in 2018 (CGVS, p. 11). Het ging echter over een poging tot een overval door een veertienjarig kind, van wie uw vader wel vermoedt dat hij een bendelid was, maar hier geen enkele concrete indicaties over heeft (CGVS, p. 11). U geeft bovendien zelf aan dat u niet denkt dat er een verband is tussen dit incident en de problemen die uw moeder had in El Salvador (CGVS, p. 11). Ook zo maakt u dus niet aannemelijk dat de bendeleden die uw moeder bedreigden ook de rest van haar familie zouden viseren. Verder verklaart u wel nog steeds in contact te staan met uw vader, maar zou u hem niet vragen naar eventuele problemen omdat uw vader last zou hebben van zijn bloeddruk en u ervan uitgaat dat hij het zelf wel zou vertellen indien er iets zou zijn (CGVS, p. 12). Dit gebrek aan actieve interesse in het lot van uw vader staat haaks op het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofd. Dat hij een hoge bloeddruk heeft of dit zelf maar moet vertellen, kan dit niet uitklaren. Ook door bovenstaande elementen wordt de geloofwaardigheid van uw bewering dat de hele familie gevisereerd zou worden ondermijnd.

Ook het feit dat u ondanks uw verklaarde vrees nog elke dag over en weer ging van uw huis naar de universiteit, doet wenkbrauwen fronsen. Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat de incidenten die u meemaakte zich ook grotendeels tijdens deze trajecten afspeelden (CGVS, p. 15-17), en dat er steeds bendeleden rondhingen en u lastig vielen wanneer u 's avonds terug kwam van de universiteit (CGVS, p. 9). Wanneer u gevraagd werd om welke reden u in deze omstandigheden dan toch nog steeds terug ging naar huis en niet opteerde om in de buurt van de universiteit te verblijven, stelt u dat het de universiteit niet ver genoeg van uw huis lag om daar een onderkomen te zoeken, dat u dan nog een kamer had moeten betalen en dat u daar niet zoveel vrienden had (CGVS, p. 13-14). Indien u echter een gegronde vrees op vervolging koesterde of een reëel risico op ernstige schade liep, kan verwacht worden dat u er ook in El Salvador alles aan zou gedaan hebben om het gevaar dat u daar liep te verminderen. De redenen die u opgeeft om dit niet te doen, kunnen dan ook niet als afdoende gezien worden om dit te verschonen. Op die manier wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U geeft nog aan dat er ook in San Salvador, waar u studeerde, veel bendes aanwezig zijn (CGVS, p. 13-14), wat evenwel niet volstaat om uit te klaren waarom u niet meer moeite deed om de personen met wie uw familie problemen zou hebben te ontlopen, gezien dit andere bendeleden betreft. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw aangetast."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Voor zover verzoeker van mening is dat het feit dat zijn moeder en zijn twee broers als vluchteling werden erkend en zijn materiële en financiële afhankelijkheid van zijn moeder met zich brengen dat hem de vluchtelingenstatus dient te worden gegeven, wijst de Raad erop dat noch artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU, dat de lidstaten oplegt om hun nationale recht zodanig in te richten dat bepaalde gezinsleden van iemand die internationale bescherming geniet, en die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, aanspraak zouden kunnen maken op de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot tewerkstelling of opleiding, noch enige interne of internationale rechtsnorm voorschrijft dat aan de familieleden van een persoon die internationale bescherming geniet hetzelfde statuut moet worden verleend als aan deze laatste. De verwijzing naar arresten van de Raad over het beginsel van familie-eenheid of gezinseenheid is niet dienstig, nu rechterlijke beslissingen volgens de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben. Bovendien is de rechtspraak die verzoeker aanhaalt, gezien de arresten die de Algemene Vergadering van de Raad op 11 december 2019 uitsprak (RvV 11 december 2019, nrs. X en X), inmiddels achterhaald. Voorts bevat de 'Gids en richtlijnen over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus' van UNHCR van december 2011 geen afdwingbare rechtsregels, zodat verzoeker er niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing of tot de toekenning van de vluchtelingenstatus te besluiten.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

"Verder haalt u aan dat u vreest gevisereerd te worden in El Salvador op basis van uw rechtenstudies (CGVS, p. 15-17). Nochtans verklaart u ook hierdoor nooit effectieve problemen gehad te hebben in El Salvador (CGVS, p. 22). Het CGVS wil hier nogmaals benadrukken dat de loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze elementen moeten door u immers →in concreto worden aangetoond. U blijft hier echter in gebreke, gezien u zich hieromtrent enkel baseert op een louter hypothetische vrees die niet kan staven met concrete indicaties. U geeft wel het voorbeeld van een andere student die uiteindelijk stopte met studeren nadat hij bedreigingen ontving (CGVS, p. 21). Dat een andere student reeds bedreigingen ontving, is echter niet voldoende om aan te nemen dat u in de toekomst hetzelfde zou overkomen. Bovendien blijkt dat deze

student afkomstig was uit een andere regio (CGVS, p. 21), waardoor dit incident nog minder verbonden kan worden aan een persoonlijke vrees of reëel risico in uw hoofde. Hetzelfde kan gezegd worden over de studente die volgens uw verklaringen verdween is (CGVS, p. 21). Hier blijkt u zelfs niet te weten om welke reden zij verdween (CGVS, p. 21), waardoor hier nog minder reden is om aan te nemen dat dit incident kan wijzen op een persoonlijke vrees in uw hoofde, of dat wat betreft om gelijkaardige redenen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou bestaan.

Ook over het feit dat u aanhaalt dat de bendes u misschien zouden kunnen zien als spion van een andere bende moet aangehaald worden dat u zich hier opnieuw beperkt tot een louter hypothetische bewering, en dient u geen concrete elementen aan die erop kunnen wijzen dat u hier in persoon het slachtoffer van zou kunnen worden. Ook dit element kan daarom niet als afdoende gezien worden om in uw hoofde te kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

(...)

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten:

"Uw paspoort, uw identiteitskaart en geboorteakte kunnen enkel uw verklaringen over uw identiteit, herkomst, geboorte en reiskomst ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De documenten in verband met uw studie, kunnen enkel uw verklaringen over deze studie ondersteunen. Ook dit wordt niet betwijfeld door het CGVS. De nieuwsberichten die u voorlegt, spreken zich uit over de algemene situatie in uw land en regio, met betrekking tot moorden en verdwijningen, waarbij volgens sommige deze artikels vooral jongeren geïdoleerd worden. Andere artikels verhalen dan weer over slachtoffers onder de rechtenstudenten. Ook hier moet echter benadrukt worden dat deze artikels gaan over feiten die anderen ten beurt vielen in uw regio, en dat zij geenszins kunnen aantonen dat u het risico loopt persoonlijk het slachtoffer te worden van deze situatie. Hierdoor kunnen ook deze artikels niet afdoende zijn om te leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in uw hoofde. Hierboven werd ook reeds aangegeven om welke redenen het feit dat andere rechtenstudenten geïdoleerd werden hiervoor niet afdoende kan zijn."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Wat betreft de fotokopie van de verklaring van zijn vader die verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt, dient te worden vastgesteld dat dit stuk niet is voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor het dan ook niet in overweging wordt genomen. Uit de bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota gevoegde fotokopie van de identiteitskaart van zijn vader en het document met de naam en het rijksregister van zijn in België verblijvende oom, kan niet worden afgeleid dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging in El Salvador.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk persoonlijk geïdoleerd werd bij de feiten die hij in El Salvador meemaakte en dat deze feiten bovendien onvoldoende zwaarwichtig zijn om aanleiding te kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging of tot het lopen van een reëel risico op ernstige schade.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in El Salvador wordt in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende uiteengezet:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf en de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Verzoeker laat de voormelde motieven geheel onverlet. Hij voert hiertegen niet één argument aan en brengt evenmin enig begin van informatie bij dat aan deze motieven afbreuk zou kunnen doen. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat de situatie in zijn land van herkomst van zulke aard zou zijn dat deze beantwoordt aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker maakt evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. Dit beginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (*cf.* RvS 17 december 2003, nr. X). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.3.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet hersteld kan worden, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN